

Čís. 7519.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Skutečnost, že byl člověk na trati (místní) dráhy přijíždějícím vlakem zachycen a usmrcen, není sama o sobě příhodou v dopravě. Příhodou v dopravě podle § 1 zák. o ruč. žel. jest událost odchylující se od pravidelného provozu nastavší mimo osobu usmrceného nebo zraněného, která na ni působila teprve ve svých následcích. V tom, že přechod u místní dráhy nebyl opatřen závorami, nelze spatřovati příhodu v dopravě, leč že by byl dohlédací úřad nařídil, by přechod byl opatřen závorami. Příhodu v dopravě bylo by spatřovati v tom, kdyby dráha nebyla dbala předpisů o výstražných tabulkách a o bezpečnostních opatřeních vydaných pro tento případ.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1927, Rv I 426/27.)

Antonín H. byl usmrcen vlakem na přejezdu přes trať místní dráhy. Žaloba otce usmrceného o náhradu škody byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Odvolací soud věc v podstatě posoudil správně, potvrdiv rozsudek prvního soudu, jímž bylo uznáno, že žalobní nárok není důvodem po právu. Souzený případ nelze ovšem řešiti podle ustanovení zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. z., neboť není zjištěno, že železniční úraz, jež utrpěl Antonín H. při přejezdu tratě místní dráhy Kralupy n. Vlt.—Třebichovice, předcházela vůbec nějaká příhoda v železniční dopravě, uchylující se od normální dopravy, tím méně, že úraz Antonína H-a byl takovou příhodou způsoben. Skutečnost, že Antonín H. byl na trati oné dráhy přijíždějícím vlakem zachycen a usmrcen, sama o sobě není příhodou v dopravě ve smyslu zákona o povinném ručení železnic a nemůže proto založiti ručení žalovaného státu, poněvadž podle § 1 tohoto zákona ručení dráhy nenastává každým úrazem, jež někdo utrpěl v železniční dopravě, nýbrž pouze úrazem, jenž byl způsoben příhodou v dopravě. Vyžaduje se příhoda v dopravě, t. j. událost odchylující se od pravidelného provozu, nastavší mimo osobu usmrceného nebo zraněného, která na ni působila teprve ve svých následcích (srv. Wachtel, str. 22). Ježto jest bezvadně zjištěno, že jde o místní dráhu, u níž přechody nemusí býti zabezpečeny závorami, jestliže jich dohlédací úřady pro zvláštní místní poměry nevyžadují, a že dohlédací úřady u přechodu, na němž byl Antonín H. vlakem zachycen a usmrcen, takového opatření neučinily, nelze spatřovati příhodu v dopravě, odchylující se od normálního provozu ani v tom, že přechod v době úrazu nebyl opatřen závorami. Příhoda v dopravě byla by po případě záležela v tom, že by dráha nebyla dbala předpisů o výstražných tabulkách a bezpečnostních opatřeních, vydaných pro tento případ. Než opomenutí dráhy takové-

hoto druhu se nestalo, neboť je zjištěno, že na obou stranách přejezdu byly umístěny tabulky s nápisem: »Pozor na vlak« a je dále zjištěno, že stroj již před výstražným kolíkem vzdáleným od přejezdu 205 m dlouze a táhle pískal a že rychlost vlaku, která byla u trvalého návěstidla při jízdě stoupající trati pouze poněkud zvýšena z 25 na 29 km, byla brzděním zmírněna tak, že k přejezdu vlak se blížil rychlostí pod 25 km. Není proto správným, když odvolací soud dovozuje, že smrt Antonína H-a byla způsobena událostí (příhodou) v dopravě, a zkoumá otázku, zda se žalovaný stát může dovolávat vyvíňovacího důvodu podle § 2 zák. ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. Ostatně žalobce sám v pravdě se ani nedovolává předpisů tohoto zákona, tvrdě pouze, že úraz jeho syna byl způsoben zaviněním dráhy, jež spatřuje v tom, že na přejezdu tak nebezpečném nebyly zřízeny závory; opírá tedy žalobu o předpisy §§ 1295 a násl. obč. zák. Než ani těchto ustanovení nemůže se žalobce důvodně dovolávat, neboť, jak již nižší soudy správně dovodily — odvolací soud ovšem s hlediska vyvíňovacího důvodu § 2 zák. o povinném ručení železnic, což však není na újmu správnosti jeho dotyčných vývodů —, stihá vina na usmrcení Antonína H-a nikoliv dráhu, nýbrž usmrceného samého.

Čís. 7520.

Propadná šestinedělní lhůta § 933 obč. zák. neplatí, jde-li pouze o vadu kvantitní (menší váhu koupených dobytčat), jež má vliv pouze na výpočet kupní ceny, ujednané podle váhy.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1927, Rv I 706/27.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení 1070 Kč, tvrdě, že dne 16. srpna 1925 vyměnil u žalovaného voly, které toho dne také převzal, a zavázal se na své voly, které měli cenu 11.600 Kč, připlatiti ještě 800 Kč, když se mu žalovaný zaručil, že jeho voli váží 15 q, kdežto, jak byl později zjistil, vyměněné voli žalovaného vážili toliko 1270 kg a přeplatil prý tudíž žalovanému 1070 Kč. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a odkázal věc na odvolací soud s příkazem, by o odvolání znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud převzal na základě důkazů, jež opakoval, zjištění soudu prvního, že se výměna volů stala podle váhy se zárukou žalovaného, že voli mají 15 q váhy, zamítl však žalobní nárok proto, ježto má dále za zjištěno, že při kupu dobytka na váhu jest zvykem, že se dobytek váží v osmi až čtrnácti dnech po převzetí, z čehož odvolací soud dále dovozuje, že se v tomto případě mohlo odvážení volů, kteří žalobci byli odevzdáni dne 16. srpna 1925, státi do konce měsíce srpna